

hvilket forsaavidt har givet dem en privilegeret Stilling, som notariel Bekræftelse efter tysk Lovgivning udkræves i langt større Udstrækning end efter dansk Lovgivning; men denne Forskel vil bortfalde allerede af den Grund, at samtlige notarielle Forretninger ifølge Retsplejelovforslagets § 2 henlægges under vedkommende Underretsdommer.

Det foreslaas nu af de foran fremhævede Hensyn saavel til Retsplejen som til de paagældende Sagførere selv, at de, naar de har haft fast Bopæl og drevet Sagførervirksomhed indenfor de af Loven omfattede Landsdele siden den 1. Januar 1918, skal være berettigede til indtil den 1. Juli 1923 at give Møde saavel for Søndre Landsret som for samtlige de under samme henhørende Underretter. Man har fastsat den 1. Juli 1923 som Termin for denne Overgangstid, fordi der da vil være hængaaet omtrent 3 Aar, i hvilke de paagældende Sagførere har haft Lejlighed til, enten, hvis de ikke ønsker at fortsætte, da at afvikle deres Forretning, eller, hvis de i Henhold til Lovforslagets § 2 ønsker at fortsætte deres Virksomhed, da at dygtiggøre sig i dansk Sprog og dansk Ret, hvorved fremhæves, at den i Lovforslagene om Indførelse af dansk Formueret og af dansk Person- Familie- og Arveret fastsatte Overgangsperiode da er udløbet. Man har under Hensyn til Ordningens midlertidige Karakter ikke anset det for paakrævet at stille Erhvervelse af dansk Indfødsret som Betingelse; paa den anden Side har man ikke ment at burde tage Hensyn til Personer, der først har paabegyndt deres Virksomhed saa sent som efter den 1. Januar 1918; iøvrigt vil disse sidste, naar de opfylder Betingelserne efter Paragrafens 2det Stykke, kunne opnaa den der omhandlede midlertidige Sagførerbekræftelse.

Da det maa forudses, at nogle af de nuværende Sagførere ikke ønsker at fortsætte under de ny Forhold, saaledes at det kan volde Vanskelighed at have det for Retsplejen fornødne Antal Sagførere med Kendskab til tysk Ret tilrede, og da der bør tages særlig Hensyn til de Sønderjyder, der forinden Verdenskrigen har paabegyndt deres juridiske Uddannelse i Tyskland, men af Krigstjeneste eller de af Krigen følgende Opløsningstilstande er blevet hindrede i at fuldende deres Uddannelse, maa man anse det for hensigtsmæssigt at give Personer, der før den 1. Januar 1915 har taget den ovenfor nævnte Referendarexamen, og som har gjort praktisk Tjeneste i mindst 3 Aar, Adgang

til Sagførervirksomhed i det ovenangivne Tidsrum, indtil 1. Juli 1923, og derved til lettere at opnaa endelig Beskikkelse som dansk Sagfører i Overensstemmelse med Lovforslagets § 2; men det bør da ogsaa som en naturlig Betingelse stilles, at Vedkommende strax erhverver dansk Indfødsret.

At saavel de midlertidig beskikkede Sagførere som de hidtilværende Sagførere, der i Medfør af Paragrafens første Stykke fortsætter deres Virksomhed, i alle andre Henseender ere undergivne den danske Lovgivnings Bestemmelser om Sagførere, er en Selvfølge.

Til §§ 2—4.

Medens der saaledes i Overgangstiden — indtil den 1. Juli 1923 — vil kunne blive særlige sønderjyske Sagførere, der kun har Adgang til at møde ved de sønderjyske Retter, maa man anse det for rettest, at der efter dette Tidspunkt kun findes almindelige danske Sagførere, dog saaledes, at der gives de tilkommende nye Statsborgere, der ønsker at opnaa Beskikkelse som Sagførere, væsentlige Lempelser i de herfor fastsatte Betingelser. Hvad angaar de i § 1 nævnte hidtilværende eller midlertidig beskikkede Sagførere, maa man formene, at de i de 3 Aar vil have tilstrækkelig Tid og Lejlighed til at erhverve de fornødne Kundskaber i dansk Sprog og Ret, saaledes at en af en Dommer ved en sønderjysk Underret eller en af Præsidenten ved Søndre Landsret herom afgiven Bevidnelse vil kunne tjene som tilstrækkeligt Grundlag for at meddele dem Beskikkelse som Sagførere med Møderet for samtlige Underretter og Landsretter paa samme Maade som de i Retsplejelovens § 1031, 1ste Stykke omhandlede Sagførere. At en saaledes beskikket Sagfører for at opnaa egentlig Beskikkelse som Landsretssagfører skal aflægge den i Retsplejelovens § 123 omhandlede Prøve, følger af samme Lovs § 121 i f., ligesom det i Overensstemmelse med samme Lovs § 119 er Betingelse for samtlige disse Beskikkelser, at den paagældende godtgør at have Indfødsret og ikke at være ude af Raadighed om sit Bo.

At der dernæst, som i Lovforslagets § 3 foreslaaet, gives de tyske Dommere, som i Medfør af § 4 i Lov om Domstolenes og Politimyndighedernes Ordning i de sønderjyske Landsdele maatte have været ansat 3 Aar i dansk Statstjeneste, Adgang til Beskikkelse som Landsretssagførere, vil formentlig findes at staa i passende Forhold til den danske Dommere ved Rets-